

KIRKEGAARDEN

(Af Frederiksberg-Digter, 1817)

Høstaften er saa kiølig og saa klar,
Forladt den skønne Flora Jorden har.
Autumnus kom paa Stormen, fulgt af

Støv,
I Skoven steeg han af blandt visne Løv.
Guld har han nok af, af Purpuret kun lidt.
Med tunge Krone gaaer han sagte Skridt
Og hvisker truende til hver en Lind,
Som ryster Hovedet, med Graad paa Kind.
Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
»At han har Døden i sit Følge bragt«.

Hvid Vinter i Skelettes Klædebaand
Bag Muren staaer, med Lee i Haand.
Den stærke Høst drev Sommeren paa

Flugt,
Nu plyndrer han fra hvert et Træ dets
Frukt,

Udskriver Alnaturen streng til Skat,
Og hviner i den gyselige Nat.
Hans kolde Hofstat i den strænge Luft
Forfængeligt, som Blomster uden Duft,
Ham følge, gule, brune gyldenklædt,
Og bukke for den skumle Majestæt.
Det ædle Blaa, det muntre Røde sank;
Kun hist og her en Aster rund og rank
Opliver Græsset, som en Skjønhed bold,
Men uden Ømhed og for Elskov kold. —

Det hjælper ei at stride meer, Natur,
Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
Din gode Konge, Sommeren, er død,
Snart følger du ham nu i Gravens Skiød.
Hør Uglen hist, bag Bøgens sorte Blad!
Hun sidder nu, hvor Nattergalen sad,
Og truer som en Hex, en gammel Qvind
I Røverkulen, fæle Morders Sind.

O sover sødt i Eders Kurve, Smaae!
I Efterslægtens Haab, ei vandre maae
Med Fader, i den sørgelige Nat.
Giem, Hytte, luun og tryg, min elskte Skat.
Som Svibler i den varme Blomsterbænk
De slumre. Sundhed, Gud, de Elskte
skienk.
At de kan spire stærkt, og bære Frukt,
Naar deres Faders Øje længst er lukk.

Jeg vil med Digterlyren i min Arm
I denne Time trodse Nattens Harm. —
Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
Nedstirrer Straalen paa den vaade Qvist
O rene Himmel! om en bedre Vaar
Du minder mig, som forestaaer.
Ved Kirkespiret jeg din Maane seer,

Det hvide Ansigt græder mens det leer,
Og viser, som en syg men deilig Møe,
At det er sødt af Kiærlighed at døe.
Den er bedrøvet, men den skielver ei,
Den iler freidig ad en Sølvvei,
Adlyder uden Knurren Skiæbnens Bud,
Og stoler fromtuskyldig paa sin Gud.

Og saa vil jeg! — Bort, bort du fæle Syn.
Den mørke Mismod svandt med skumle
Bryn.
Nu, venlig som et Barn, jeg atter staaer
Med stille Gysen for min Kirkegaard.

Men hvad er dette? Op fra Gravens Ro
Opstige, Arm i Arm, de Døde To;
Den ene hist, fra Kirkemurens Læ,
Og denne fra sit lille sorte Træ.
Fortrolige, jeg seer dem tale blidt,
De blege Qvinder gaae med lange Skridt,
Gaae Kirken rundt — de staae for mig —
o Gru!

Og spørge: Digter! kiænder du os nu?

O elskte Moder! seer jeg dig igjen?
Kom nærmere! Kom til din Søn, din Ven.
Lad ham betragte disse kiære Træk.
Han skielver ei, han føler ingen Skræk.
Din Pande, dine Øine, denne Mund!
De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
Du straalte, naar du ahned hvad jeg blev,
Naar mit Forsøg jeg paa din Skammel
skrev.

O du har ei oplevet denne Lyst
At trykke mig som Digter til dit Bryst!
Jeg har ei nydt den Salighed at see
Din Moderfryd; jeg deelte kun din Vee.
Og denne Siæl! den fik jeg dog fra dig.
Dit eget Billed skued du i mig.
Din Ild indstrømte du den spæde Dreng
Med Aftenpsalmer, ved hans lille Seng.
Du lærte ham i Qval at føle Mod,
Du lærte ham at være øm og god!
Din varme, store Siæl var kun for mørk
Og Livet var dig længe kun en Ørk.
Hist hviler ved din Fod det stakkels Noer,
Som bragte dig ned i den sorte Jord! —

Hvor er hun? Ak hun svandt! Hun
slumrer sødt;
Thi hist Veninden har hos Gud hun
mødt,
Som svæver hen ved Kirkemuren der,
Og seer paa mig ved Maanens
Trylleskiær!

Hun hende har om hendes Søn fortalt
Og hvert et Minde tit tilbagekaldt.

Sov elskte Moder sødt ved denne Sti!
Din gamle Husbond gaaer dig troe forbi,
Hver Søndag, naar han iler hisset ind,
Med Orgelklang at røre christne Sind.
Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
Hans Sundhed, Styrke og hans
Munterhed.

End blusser han i Kraft, med hvide Haar, —
Og nyder fro sin Vinter som en Vaar. —

Har du ei seet mig med de hulde Smaa
I Sommer ofte her ved Porten staae,
Ved Sprinkelværket? Saae du ei din Søn
Med sine Børn at giøre taust en Bøn?
Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Aar! —
Jeg seer ei giærne Børn paa Kirkegaard!

Du Skygge! hisset over Gravens Skiød,
Hvi har du mig bedrøvet ved din Død?
For sværmerisk dit skønne Hierte foer,
Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
Hvi har din Ven saa hurtig du forladt?
Jeg seer dit Aasyn i den klare Nat,
Det samme rene Smil, det samme Blik,
Som kom fra Himlen og til Siælen gik!
Ak, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
Hist med din Ven i elskte Kreds du sad?
Og folte dig saa styrket og saa frie,
Ved Venskab, Munterhed og Poesie?
Og nu — det er forbi! Du gik herfra.
Sov sødt i Gravens Skiød, Amalia!
Huldt for den Hulde. Hvergang Vaarens
Luft

Udklækker Martsviolers milde Duft,
En Krands af disse dødlighblege Smaae
Din Ven skal om din hvide Urne slaae!

Det luftige, det blege Syn forsvandt;
Og Maanen skiuler sig bag Skyens Kant.
Farvel, du skumle Kirkegaard! tilgiv,
Jeg dig forlader! Livet elsker Liv.
Naar jeg er død, maaskee du mine Been
Skal giemme bag en opreist Kampesteen.
Da mangel Vandrer standse vil sin Gang,
Paa Graven see, og tænke paa min Sang.
Nu iler jeg til Mennesker igjen.
Den sunde Siæl er altid Livets Ven.
Det vinker mig, det aabner mig sin Skat.
Og nu, min gamle Kirkegaard, god Nat!

Adam Oehlenschläger. †